

připravena zemřít

LISA JACKSON

připravena zemřít

LISA JACKSON

2016

Copyright © 2013 by Lisa Jackson LLC
Translation © 2016 by Jakub Volný
Cover design © 2016 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu READY TO DIE,
vydaného nakladatelstvím Kensington Publishing, New York 2013,
přeložil Jakub Volný
Jazyková redaktorka: Hana Pušová
Korektura: Milena Nečadová
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v květnu 2016

ISBN 978-80-7498-121-0

Kapitola 1

Tik-tak. Tik-tak. Tik-tak.

Docházel mu čas.

Docházelo mu i denní světlo.

Slunce, které v tomto ročním období zapadalo brzy, už pomalu mizelo za hřebenem hor a poslední paprsky světla se jako třpytivý opar prodíraly mraky a holými větvemi okolo stojících stromů.

Cítil, jak sekundy ubíhají. Příliš rychle...

Tik-tak. Tik-tak. Tik-tak.

Automaticky a s přesností, jakou si osvojil před lety v armádě, našel prostranství, které mu poskytovalo dostatečně otevřený prostor pro čistou a přímou střelu.

Ne že by si ta čubka zasloužila rychlou smrt, která ji čekala. Byl by radši, kdyby opravdu trpěla. Ale na čekání neměl čas. Trpělivost mu rychle docházela a cítil, jak ho nedočkavostí svrbí kůže.

Znal její zvyky.

Naposledy se podíval optikou. Čekal. Dech se mu ve studeném vzduchu měnil v páru, svaly měl napjaté, pod

lyžařskou maskou se mu navzdory mrazivému počasí tvořil pot.

Tak už sakra dělej, řekl si v duchu a na okamžik se ho zmocnila panika. Co když zrovna dneska udělá něco jinak? Co když kvůli nečekanému telefonátu, návštěvě nebo bolesti hlavy vynechá svůj pravidelný rituál? Co když, nedej Bože, z nějakého trapného důvodu nepřijde a jeho celoroční plánování vyjde naprázdno?

Ne! To se nestane. Zůstaň připraven. Trpělivost! Důvěřuj svým instinktům. Nepoddávej se pochybnostem. Víš, co musíš udělat.

Pomalu počítal do deseti, pak do dvaceti, aby zpomalil zběsilý tlukot srdce, zklidnil netrpělivou mysl a aby se mohl znovu stoprocentně soustředit. Po jeho pravici zatřepotal křídly jakýsi pták, sedl si na jednu ze zasněžených větví a shodil na zem hrst bílého prašanu. On se po něm ale jen zběžně ohlédl. Plně se soustředil na místo, kde chtěl zabít, na místo, kam došel po málo používané lyžařské cestě od jezera přes zasněžený les.

Na tomhle místě zemře.

Zlehka pohladil spoušť. Opatrně.

Tik-tak. Tik-tak. Tik-tak.

Pak ji konečně uviděl. Koutkem oka zahlédl vysokou štíhlou postavu, jak se k němu kvapem blíží na běžkách.

Nádhera!

Zahlédl, jak jí zpod lyžařské čepice vykukují nazrzlé vlasy. Jela stále rychleji a rychleji. Neúnavně. Nebezpečně. Tato vysoká, dlouhonohá a vypracovaná žena se blížila. Lidé o ní mluvili jako o „tvrdohlavé“, „zarputilé“ i „odhodlané“. Byla jako pes, co se žene za kostí, nikdy se nevzdávala a vždy byla připravena k boji.

Tak s tím bude za chvíli konec! Olízl si rty a jen mimoděk si uvědomil, jak suché byly. V hlavě se mu rozeznělo známé hučení, které před vraždou slýchal pravidelně.

Už jen pár sekund...

Všechny nervy v těle měl napjaté k prasknutí, čekal, až vyjede zpoza stromů. Střele nesmělo stát nic v cestě. Podívala se jeho směrem a svýma chladnýma modrýma očima prohlížela les. Úsilím zatínala zuby.

Pak zpomalila a přimhouřila oči. Jako by vycítila jeho přítomnost...

Stiskl spoušť.

Práááásk!

Ozvala se ohlušující rána a puška ho při zpětném nárazu kopla do ramene. On ale znal svou zbraň dokonale a tento pohyb ho nijak nepřekvapil.

Žena prudce zvrátila hlavu dozadu a otočila se. Lyže jako lopaty vrtule helikoptéry prořízly vzduch.

Pak se zhroutila mrtvá k zemi.

„Trefa do černého!“ zašeptal spokojeně. Vzrušovala ho představa, že právě on sejmul jednu z nejznámějších žen v celém Medvědí Brodě. „A zbylo jich jenom pět.“

Když se vzápětí mezi stromy začaly zase k zemi snášet sněhové vločky, opřel se vši silou o lyžařské hůlky, až je zarazil hluboko do sněhu, a odrazil se. Dlouhými elegantními kroky jako duch projížděl po tajné cestě hustým lesem v horách Bitterroot. Strávil tu většinu života a zdejší kopce znal jako své boty. V příkrém korytě potoka se pustil do sjezdu přes úzkou lávku. Vzduch byl mrazivý a sníh, který nyní padal hustěji, zakrýval jeho stopy. Nějaké tři kilometry od místa činu vyplašil zajíce, který polekaně odskákal skrz zasněžené ostružiny do lesa.

Než dorazil na širší cestu, kde zaparkoval svou dodávku, byla už tma. Trochu lapal po dechu, koneckonců právě uběhl dobrých osm kilometrů, krev mu vřela a žilami mu divoce koloval adrenalin. Zevnitř ho ale hrálo pomyšlení na to, co právě dokázal.

Jak dlouho musel čekat, než si dopřál pohled na její konec!

Vytáhl nohy z vázání a opatrně uložil lyže a pušku do kuf-ru dodávky. Pak si svlékl zimní oblečení. Lyžařskou masku, bundu a kalhoty s potiskem zimního maskování a s teplou podšívkou proti silným mrazům rychle nahradil obvyklým oblečením: spodním termoprádlem, riflemi, flanelovou košilí, péřovou vestou a stetsonem.

Zamkl zadní dveře dodávky, vklouzl do studené kabiny a otočil klíčkem v zapalování. Motor starého forda naskočil okamžitě, takže už krátce nato mířil k hlavní silnici, kde by vzhledem k svátkům a hrozící sněhové bouři neměl být velký provoz. V této odlehlé divočině, kde tekoucí voda a elektřina byly považovány za luxus, bude trávit Vánoce jen pár skalních usedlíků. Většina chat v této části hor sloužila jen jako provizorní přístřešek pro několik sezónních lovců, a nabízela proto jen spartánské vybavení. Z toho důvodu tady přes zimu prakticky nikdo nezůstával.

Což jeho účelu dokonale vyhovovalo.

Na okrese zabočil do kopců a zamířil ke své vlastní chatě. Pod koly mu křupal sníh. Cestou ho ozářil jen jeden pár předních reflektorů, než odbočil z hlavní silnice a vjel na sotva znatelnou cestičku, kde padající sníh vytrvale zasypával koleje, které tam před několika hodinami vyjel. Jo, tady by měl být v bezpečí. Brzy vymění dodávku za džíp, ale předtím musí svůj dnešní výkon trochu oslavit.

O necelý kilometr dále objel skupinu balvanů a uviděl svou chatu, polorozpadlé áčko, na které většina členů jeho rodiny už dávno zapomněla. Všude bylo samozřejmě zhasnuto. Když ji opouštěl, svítilo ještě slunce. Vjel do jednoduché garáže, vypnul motor a zhluboka si vydechl.

Dokázal to.

A nikdo ho neviděl.

Nikdo se nic nedozví... Zatím! Dokud nenastane správný čas. Když odnesl veškeré vybavení do chaty a zamkl dveře do garáže, zaposlouchal se do skučení větru, který se proháněl mezi stromy a rozezníval kaňon.

Ve světle lucerny zavěsil lyžařské oblečení na háčky vedle dveří, vyčistil pušku, a když se vnitřek chaty trochu zahřál, znovu se svlékl. Jakmile na sobě neměl ani kousek oblečení, pustil se do cvičení. Napínal svaly, v duchu počítal a potil se – rutina, kterou si osvojil před lety v armádě. Tvrdý životní styl ostře kontrastoval s příjemným životem, který vedl daleko od této chaty. Rutina fungovala skvěle. Udržovala ho v kondici, a tak neexistoval den, kdy by necvičil.

Po cvičení vstoupil do sprchy studené tak, až zimou sykl. I tohle bylo součástí rituálu. I tohle mu mělo připomenout, že nesmí příliš vyměknout, že musí být vždycky nejlepší, že se neustále musí zdokonalovat. Dokonalost vyžadoval od sebe i od ostatních.

Zatímco jeho tělo na vzduchu osychalo, nalil si sklenici whisky a přešel k ručně tesanému stolu, který byl připevněn ke stěně vedle jeho skromného lůžka. Na desce leželo několik fotografií. Byly to snímky obličejů, které se dívaly přímo do objektivu... Jeho objektivu! pomyslel si s více než spokojeným úsměvem.

Našel fotografii ženy, kterou před chvílí odeslal na onen svět. Vypadala na ní nádherně. Bez toho svého cynismu a sžíravého sarkasmu mohla být obdivuhodná.

Jenže na to už je pozdě. Vyhodil svůj lovecký nůž do vzduchu a obratně ho zase chytil. Usmál se a zabodl jeho špičku přímo mezi oči oběti. Tak skončila velká krása, pomyslel si v duchu a rozřízl fotografii. Zadíval se na poškozený snímek, zachrastil ledem ve sklenici a dlouze se napil.

„Čubko,“ zašeptal.

Pak přesunul pozornost ke zbylým pěti snímkům a cítil, jak se mu stahuje břicho. Bože, jak strašně je nenáviděl... Všichni! Zaplatí mu, všichni. Ale kdo přijde na řadu teď?

Usrkl ze sklenice a ukázal špičkou nože na první fotku, pak na další. „Enyky benyky, kliky bé...“ Jeho zrak se zastavil na jedné z tváří. Tvrdé, inteligentní, přemýšlivé tváři. Měla silnou bradu a hluboko posazené oči. Hned věděl, kdo bude jeho příští obětí.

Dan Grayson.

Šerif Dan Grayson.

„Šťastné a veselé,“ zašeptal muži na fotografii, zrovna když se zvedl vítr a opřel se do chatrných dřevěných zdí staré chaty. V duchu si představil svou příští oběť, dopil jediným douškem whisky ze sklenice a vychutnával si pocit tepla, který se mu rozléval po těle. Hluboko v srdci už dávno věděl, že další na řadě bude Grayson.

Jen doufal, že je ten hajzl připraven zemřít.

Grayson zhasl světla v kanceláři a hvízdal na svého černého labradora, který ho doprovázel už dlouhé roky. „Tak pojd', kamaráde.“ Sturgis zamrčel, neochotně se postavil a líně

zavrtěl ocasem. Pak následoval Graysona chodbami úřadu šerifa v okrese Pinewood.

Boxy a stoly byly dnes díkybohu ztichlé a v celé budově se nacházelo jen pár dobrovolníků, kteří si stejně jako on vybrali, že nebudou slavit v rodinném kruhu, ale dají tuto možnost ostatním.

„Končíte?“ zeptala se ho Selená Alvarezová. Nakláněla se nad klávesnici a dívala se do jasně zářícího monitoru. Na stole jí vychládal šálek čaje.

„Jo, jo.“ Střelil pohledem na hodiny. Bylo deset minut po půlnoci a do budovy se pomalu začínali trousit policisté, kteří buď se službou souhlasili dobrovolně, nebo si jen vytáhli nejkratší sirku, jak se tak říká. „Co vy?“

„Hm, brzy.“ Ohlédla se přes rameno a Grayson si povšiml, jak jí černé vlasy zazářily ve světle zářivek, které visely nad její hlavou. Alvarezová byla nejchytřejším a nejodhodlanějším členem týmu a den co den dokazovala své výjimečné schopnosti. Přesto o ní nevěděl o moc víc, než co si mohl přechíst v jejím životopisu.

A přesně tak to chtěl Grayson i nechat. Bylo v ní cosi ztrápeného a tajemného a šerif už párkrát pocítil nutkání proniknout pod její tvrdou skořápku, aby zjistil, co ukrývá, ale po každé si to rozmyslel. Zajímala se o něj. Nebyl tak zabeđený, aby nepoznal chemii přitažlivosti, když na ni narazil. Dokonce jí chtěl oplatit stejnou mincí, ale vzdal to. Nechtěl míchat do práce milostné pletky a nebyl ani připraven na další vážný vztah, ačkoliv od posledního rozvodu uběhla už řada let. Zrada jeho exmanželky Cary ho zasáhla hluboko a příležitost u Alvarezové už beztak promarnil. Jeho druhé manželství netrvalo ani rok a skončilo opět kvůli Caře, kterou se mu

nepodařilo zcela vypudit z mysli. Alvarezová si možná myslela, že se do něj zakoukala, on byl však přesvědčen, že v něm spíše viděla hrdinu. Samozřejmě neprávem. Ano, vycítil její zájem, než jí ho však stačil opětovat, zamilovala se do jiného muže. A Grayson věděl, že lepšího by k sobě nenašla.

Přesto...

„Veselé Vánoce,“ popřál jí a ledabyly mávl rukou.

„Vám taky.“ Její úsměv, který se jí mihl ve tváři a který byl tak vzácný, že Grayson občas pochyboval, jestli ho ještě někdy uvidí, se dotkl tajného místečka v jeho srdci. Kývl na ni a otočil se. Zapnul si zip u krku a natáhl si rukavice, pak se pustil se svým psem v patách dlouhou chodbou ozdobenou třpytivými lucerničkami a stříbřitými vločkami, za což vděčil své přehnaně starostlivé sekretářce, která Vánoce brala smrtelně vážně.

Grayson si ale výzdoby sotva všiml. Myšlenky měl pořád temné a zmatené a všechny se točily kolem Alvarezové, která se krčila nad stolem. V duchu přemýšlel, jestli neudělal příliš velkou chybu. Takovou tu chybu, která chlapovi změní celý život. Nedávno ale málem přišla o život a Grayson byl rád, že to nakonec dobře dopadlo.

Zpomalil a ohlédl se. Možná nastal čas udělat ten důležitý krok, aby se o ní dozvěděl víc, aby zjistil, co se v ní děje... Možná...

Podíval se ale opět před sebe a zrychlil, zvuk jeho rázných kroků se zase nesl prázdnou chodbou. „Blbče,“ napomenul se polohlasem a v duchu si vlepil pohlavek. Vzápětí už ramenem otevřel dveře a vstoupil do chladné montanské noci.

připravena zemřít

Kromě několika hodin ve společnosti bývalé švagrové a neteří bude Vánoce trávit o samotě, uvědomil si s úšklebkem.

Nebude to poprvé.

A nejspíš ani naposledy.

Kapitola 2

„Říkal jsem přece, že chci, abychom byli spolu. Navždy.“

Nate Santana stál před krbem ve své staré chatě a cosi lovil v přední kapse svých džínů. Zanedlouho z ní vyndal malou krabičku potaženou sametem.

„Proboha!“ Regan Pescoliová zírala na tu drobnou krabičku, jako by to byl flakonek s prudkým jedem. Dokonce o krok ustoupila, ale to Santanu neodradilo od toho, aby poklekl na koleno, otevřel krabičku a podržel ji v dlani. Na podložce z bělostného saténu se třpytil diamantový prsten. Oči se jí zalily palčivými slzami. Připomínaly jí, že se pod tou tvrdou skořápkou skrývá naivní a bláhová holka. „Nemusíš... teda, chci říct... Nemůžu... Ach, proboha...“

„Regan Pescoliová, vezmeš si mě za muže?“

Podíval se jí přímo do očí a Regan začalo jihnout srdce. Zuřící bouře lomcovala okenními tabulkami, Regan ale měla pocit, jako by existovala jen ta staříčká chata a v ní oni dva a Santanův husky, který spokojeně spal v rohu místnosti. „Asi jsem to měl udělat předtím, než jsem ti řekl, že bych si tě chtěl vzít.“

„Myslíš požádat mě o ruku?“

„Jo.“

„To by bylo hezké.“ Snažila se, aby její hlas zněl pevně a tvrdě. Nechtěla, aby viděl, jak hluboce ji jeho slova dojala.

„Neodpověděla jsi mi.“

„No jo, vidíš. Já vím...“ Kousla se do jazyka. Jednoduchá odpověď by měla znít jednoduše: „Ano, ano, tisíckrát ano!“ Pak by se k němu měla přitisknout a bulet štěstím, zatímco on by jí nasadil prsten na prst a pak by si ji odnesl do maličké ložnice, kde by se milovali celou noc.

Zamrkala, aby tuto část svých úvah rychle vytěsnila z hlavy. Neměla jednoduchý život. Nebyla princezna a tohle nebyla žádná pohádka. Ne, byla dospělou ženou, dokonce policistkou, měla dvě dospívající děti... A za sebou dvě manželství. Její první manžel, Joe Strand, také pracoval u policie a zemřel při výkonu služby. Byl její láskou ze střední. Jenže pak otěhotněla, a to znamenalo začátek bouřlivého manželství, z něhož vzešel její syn Jeremy, který byl stejně krásný a tvrdohlavý jako jeho otec. Pak přišlo manželství číslo dvě s kamionákem Lukem „Štítkem“ Pescolim, který byl pohledný a okouzující. Letos u něj měly obě její děti trávit Štědrý den. Ani tohle manželství netrvalo dlouho, ale Regan byla za něj vděčná, protože z něj vzešla krásná, chytrá a hubatá Bianca, která ve svých šestnácti letech pořád věřila, že se svět točí jenom kolem ní.

Dvě pohromy.

Byla připravena na třetí?

„Pro lásku boží, Nate,“ řekla, zavřela mu dlaň do pěsti a vytáhla ho na nohy. „Já na tohle nejsem připravená. A ty to víš. Co to sakra děláš?“

„Žádám tě o ruku,“ vysvětlil suchým hlasem.

„Jo, jasně, to mi došlo, ale...“

„Ale co?“ zeptal se a v očích mu zajiskřilo. Byl to odraz od řetězu vánočních lucerniček, který pověsila nad okno v hlavní místnosti? Nebo se jí jen zdálo, že ho její rozpačitá a zmatená odpověď *pobavila*?

„Už jsme o tom přece mluvili. Myslela jsem, že to chápeš. Miluju tě, to přece víš, ale já a manželství... Prostě to nikdy nefungovalo.“

„Protože sis vybírala špatné chlapy.“

„Nebo oni špatnou ženskou,“ poznamenala. Viděla, že se Santana nadechuje k námitce, a tak rychle zvedla ruku, aby ho zarazila. „Ty víš, že věřím, že na rozbití manželství nikdy nenese vinu jenom jeden. Na to vždycky musejí být dva. A spousty tvrdé práce a...“ Posadila se na starý otmán. Teď to byla ona, kdo vzhlížel k Santanovi, jako by ho tiše prosila. „Upřímně... Já ani nevím, jestli to dokážu.“

„Může to být legrace.“

„Nebo katastrofa. Moje děti...“

„... si na to zvyknou. Nemůžeš žít jenom pro ně, to přece víš. Musíš udělat i něco pro sebe.“

„Já vím, ale...“

„Ale co?“ Zdálo se, že jeho hravá nálada byla ta tam. „Buď se za mě provdat chceš, nebo ne.“

„Jo, kdyby to bylo tak jednoduché.“

„Bude to tak jednoduché, jak sama budeš chtít.“ Uličnický srazil své černé obočí a Regan opět začalo tát srdce. Stál v místnosti v obnošených džínách, černém tričku a rozepnuté flanelové košili s rukávy vyhrnutými až k loktům. Vypadal drsně a dokonale mužně. Byl také chytrý jako liška a sebe-

jistý, tento kovboj s temnou minulostí ji zkrátka přitahoval od chvíle, kdy se jejich pohledy poprvé setkaly.

Takhle to ale se Santanou bylo pořád. Stačil mu jeden pohled a ona celá zjihla. Považovala se za silnou ženu, kterou nikdo neopije rohlíkem, neústupnou policejní vyšetřovatelku s pověstí dubové palice. Nikdy nebyla nerozhodná.

Tedy dokud nedošlo na Santanu a svatbu.

Jeho gesto by ji vlastně nemělo tak překvapovat. Věděla, že se k něčemu takovému schyluje. Bylo to jako kulka, které se nemohla vyhnout. Nevěděla, jestli je připravena. Vlastně si nebyla jistá, jestli na něco takového někdy připravena bude.

„No tak, Regan,“ začal a Pescoliová měla dojem, že v tónu jeho hlasu zaslechla i náznak podráždění. „To je tak těžké říct ,Ano‘?“

Zakroutila hlavou. „Ne. Tahle část je docela lehká... Těžké je všechno ostatní. Víra, že to bude fungovat, že se budeme milovat až do konce života, že se to všechno nepromění v katastrofu, kdy si budeme akorát oplácet naschvály.“

„To se nestane,“ řekl pevným hlasem a ona mu na sekundou uvěřila. „Ne mezi námi.“

„Jasně. Tomu věří každý, kdo před Bohem zakládá rodinu... Dokud se neocitne před smírčím soudcem.“

Santana chvíli mlčel, pak zaklapl krabičku a postavil ji na stůl. „Tak víš co? Jsou Vánoce. Na rozhodnutí máš týden.“

„Cože? To má být ultimátum?“ Nemohla uvěřit svým uším.

„Vidíš, jaká jsi skvělá vyšetřovatelka,“ poznamenal uštěpačně a pousmál se. Pak se sklonil ke krbu a začal se věnovat ohni. Holýma rukama přiložil na řeřavé uhlíky pár borovico-

vých polínek, potom vstal a oprášil si dlaně. Pescoliová celou dobu sledovala, jak se mu džíny napínají na zadku, a když si uvědomila, že na něj nepokrytě zírá a hlavou se jí přitom honí myšlenky plné hříchu, byla ze sebe otrávená ještě více.

„Nechci se nechat zatlačit do kouta. Nesmíš mě k rozhodnutí nutit.“

„To já přece nedělám.“

„Že ne?“

„No dobře. Tak o tom takhle přemýšlej.“ Pokrčil rameny a oheň za ním hlasitě zapraskal. „Podívej, nebudu na tebe nijak tláčit. Vlastně se budu držet stranou a zítra k tobě nepřijedu. Užij si den se svými dětmi. Ale na Nový rok očekávám, že uslyším, že jsi připravena plánovat společnou budoucnost a že se přestěhuješ se mnou i s dětmi do nového domu... Nebo ne. A jestli usoudíš, že se nemůžeš vázat, tak bychom měli důkladně zhodnotit, co mezi námi vlastně je.“

„A?“

„A jestliže to nefunguje, tak bychom se tomu měli postavit čelem. Co ty na to?“

„Víš, co já si myslím? Mezi námi je něco krásného, i když to není nic... Ehm... Konvenčního... Ale podle mého názoru to mezi námi funguje. Žádná pravidla. Ty si děláš svoje a já si taky dělám svoje a všichni jsme spokojeni.“

Jeho významný pohled ji usvědčoval ze lži. „V tom případě mě vůbec neposloucháš! Já přece říkám, že chci, aby ses stala mojí ženou. Chci, aby z nás byla rodina. Na začátku to byla... Ehm... Parádní zábava.“ Přikývla a vybavila si, jak jejich žhavý vztah začal. Zpočátku skutečně šlo čistě o fyzickou přitažlivost. „Ale vyvinulo se to do tohotohle...“ ukázal rukou na ni a pak na sebe, „... vztahu.“ Pescoliové se stáhlo hrdlo.

Chtě nechtě ale musela se Santanou souhlasit. „A máš pravdu, je to úžasné.“

„*Naprosto* úžasné!“ Pescoliová teď neměla na mysli jen nejlepší sex svého života, mluvila o pocitu sounáležitosti a důvěry. Dovolila tomuto muži poznat všechny stránky její složitě povahy a milovala ho navzdory všem jeho chybám.

„A já teď chci tohle všechno, co mezi námi je, posunout na další úroveň. Záleží na tobě.“

Náhle měla Pescoliová dojem, jako by se pokoj kolem nich scvrkl a jako by v celém vesmíru existovali jen oni dva, což bylo zvláštní, protože stále vnímala i svůj aspekt matky. Pomalu vydechla a řekla: „Tohle není otázkou chtění ani touhy. Ani snu o našem společném životě. Musím uvažovat prakticky.“

Ten drzoun Santana se pousmál... Tím svým líným rošťáckým úsměvem, při němž mu mezi rty bleskly bělostné zuby, úsměvem, který jí připadal tak strašně sexy. „Ne, tohle je otázkou strachu,“ oponoval, spojil ruce a postavil ji na nohy. „*Tvého* strachu.“

„Blbost.“

„Ty víš, že mám pravdu.“

Náhle cítila, že má slzy na krajíčku. Sakra! Připadala si tak slabá... Tak *žensky* slabá! „Já jenom nechci, abys mě nakonec nenáviděl.“

Santana se pousmál a objal ji. „Opravdu si myslíš, že se tohle může stát?“

„Jo.“

„V tom případě mě neznáš, miláčku. Ani trochu.“ Než stačila zareagovat, přitiskl ji k sobě a políbil ji na čelo. Jen tak zlehka, sotva jí přitiskl rty k pleti. Měl horký dech a silné

paže a ona cítila nutkavou potřebu zcela se jim poddat. „Jsou Vánoce. Neměli bychom se hádat.“

„Je to vůbec možné?“

„Možná ne.“ Zvedla hlavu, aby se mu podívala do očí. Uviděla v nich jiskřičku pobaveného veselí, ale hlouběji uviděla ještě něco silnějšího, něco, co před ní Santana ihned schoval. Věděla, že musí odolat. Věděla, že musí tu hloupost se svatbou ukončit. Neměla ale sílu hádat se a navíc by to stejně k ničemu nevedlo. A navíc měl pravdu: Byly Vánoce.

Vyhledal ústy její rty, políbil ji a zvedl ji. „Počkej...“, chtěla se mu vzepřít, ale Nate její námitky ignoroval. Odnosl si ji do ložnice a hodil ji bez velkých cirátů na postel. „To si teda dovoluješ hodně, panáčku!“ poznamenala a jen stěží se ubránila úsměvu.

„To si piš!“ Ale to už si lehal vedle ní na starou matraci a začal jí rozepínat svetřík.

„Ty prevíte...“

„Proto mě tak miluješ.“

„Možná.“

„Žádné možná. Určitě, detektive Pescoliová.“ Přetáhl si obě trička přes hlavu a hodil je do rohu místnosti. „A já ti to teď dokážu.“

Zasmála se. „Trochu otřepané, nezdá se ti?“

„Jo.“ Polaskal jí krk, pak zvedl hlavu a přiložil jí špičku nosu k nosu. „Musím najít způsob, jak tě přesvědčit, aby sis mě vzala.“

„Tak hodně štěstí.“

„Má to být výzva?“

„Co myslíš?“

Silnýma teplýma rukama jí sundal svetr. „Výborně,“ zamumlal proti jejím prsům, „protože já bych teď klidně nějakou výzvu přijal, miláčku.“

„Jsi děsný,“ zašeptala a zadržela dech, protože cítila, jak se jí rozpaluje krev v žilách.

„Nejhorší!“ Políbil ji na bradavku a zvedl hlavu. V pološeru se mu zaleskly oči.

Regan vzdychla a pomalu kapitulovala... Pouze v tomto ohledu.

„Alvarezová, nechceš si trochu odpočinout?“ rozezněl se ztichlými opuštěnými kanceláři úřadu šerifa hlas Pe-tea Watersheda. Prošel kolem jejích otevřených dveří a Alvarezová ucítila zápach cigaret, který k němu neodmyslitelně patřil. Po několika krocích se ale zastavil a pozpátku se k ní vrátil, když mu došlo, že pořád sedí u svého stolu a zírá na fotografie obětí vraha, který děsil Medvědí Brod sotva před dvěma týdny. Tisk ho překřtil na Vraha ledových mumií a tohle jméno se ujalo i mezi lidmi.

„Kolik je vlastně hodin?“ zeptal se Watershed. Vytáhlý, štíhlý dopravní policista, který se neustále buď mračil, nebo trousil drsné vtípky, se také dobrovolně přihlásil na noční službu. Nepatřil mezi Seleniny oblíbence, svou práci ale odváděl dobře a byl ochotný obětovat svůj Štědrý večer, aby ho mohl jiný kolega trávit s rodinou.

„Nevím.“

„A co teda děláš? Snažíš se zahanbit ostatní?“ Ušklíbl se, ale jeho smích se změnil v hlasitý kašel, za což vděčil dvěma krabičkám denně.

„Jo, přesně to mám v plánu,“ řekla a Watershed se zasmál hlasitěji. „Naštěstí se v tvém případě ani nemusím moc snažit.“ Pousmála se.

„Teď jsi mě dostala.“ Záchvat kašle pomalu ustával.

„Ale já už to asi zabalím.“ Alvarezová sebrala ze stolu klíče a kabelku a odsunula se. Poraněná noha ji ještě bolela, Alvarezová ale zatnula zuby a jen potichu sykla. Ačkoliv si to nechtěla připustit, Watershed měl pravdu. Na monitoru viděla časový údaj 1.16. Mohla odejít už před hodinou, ale zůstala přesčas. Zase. Tohoto zlovyku by se měla konečně zbavit. Tolik let pro ni práce znamenala celý život a na pověsti workoholika neviděla nic špatného. Takový životní styl jí dokonale vyhovoval, dokud zhruba před měsícem znovu nepotkala Dylana O'Keefe. Od té doby byli spolu, a i když jejich vztah rozhodně nepatřil mezi ty nejpoklidnější, tajně doufala, že by se z něj mohlo vyvinout něco trvalého. Dnes byl ale O'Keefe se svou rodinou v Heleně, a tak Alvarezová zůstala sama.

„Výborně, protože jsi tu už přesčas a úřad nás oba platit nemůže.“

Nežertoval. Rozpočet úřadu šerifa byl hodně napnutý. Na začátku prosince Medvědí Brod sužovalo intenzivní sněžení, které nemělo konce. Museli povolat posily kvůli neplánovaným uzavírkám, rozbitému elektrickému vedení a evakuaci starých nemohoucích lidí. Řádění sériového vraha si z rozpočtu ukrojilo další kus.

„Pokud ti rozpočet tolik leží na srdci, tak co tu ještě děláš?“

„Dokončuju hlášení.“ Oči mu potemněly a zamyšleně se poškrábal na strništi, které mu vyrazilo na bradě. „Neho-

da u Vřesového sedla.“ Zakroutil hlavou. „Devatenáctileté dítě.“

„Žije?“ vyhrkla Alvarezová a cítila, jak jí žaludek sevřela ledová pěst hrůzy.

„Jen tak tak... Představ si, že bys byla jeho máma a tohle se zrovna o Vánocích dozvěděla.“

„Nebo kdykoliv jindy,“ poznamenala a vzpomněla si na svého vlastního šestnáctiletého syna v Heleně, kterého vychovávala jiná rodina, protože ho kdysi dala k adopci. Mrazilo ji při pomýšlení na Gabriela, který jí jako velká voda vtrhl do života.

„Tak proč tu pořád jsi?“ zeptal se Watershed.

Alvarezová vklouzla do bundy. Téhle otázce se bude muset vyhnout, uvědomovala si. Odpověď by byla příliš osobní. Jelikož se O'Keefe měl vrátit až ráno, chtěla uniknout z domu a před démony vánoční minulosti. „Jenom jsem si chtěla něco dokončit.“

„Na Štědrý den?“

Pokrčila rameny, omotala si šálu ledabyly kolem krku a strčila klíče do kapsy.

„Myslel jsem, že teď pracuješ na zkrácený úvazek, nebo tak nějak.“ Ukázal na její nohu.

Při vzpomínce na boj s posledním sériovým vrahem z Medvědího Brodu, kdy málem přišla o život, se v duchu otrásla. Na rtech však vykouzlila úsměv, který v srdci necítila ani v nejmenším. „Doktor říká, že už můžu.“

„A co šerif?“

„Grayson to chápe.“

„Jasně...“ Očividně jejímu vysvětlení příliš nevěřil, nechtěl v tom ale dál šfoulat. „OK, budu muset jít. Šťastné

a veselé, Alvarezová. Užij si Vánoce... Teda alespoň to, co z nich zbylo.“

„Mám před sebou celý den, Watershede. Přesněji skoro třiadvacet hodin.“ A ty jí budou připadat jako věčnost. Už teď si přála, aby jí dovolená skončila.

Watershed ji už ale neslyšel. Kráčel směrem k prostorám, kde se nenacházely kanceláře, ale jen toalety.

Úřad šerifa většinou připomínal mraveniště. Neustále tu zvonily telefony, ozývaly se kroky z chodby, v místnostech hučely hlasy policistů i vyslýchaných, znělo monotónní tukání do klávesnic, tu a tam se někdo zasmál nebo zachrastil pouty. Ale teď, když byla většina světel zhasnutá a v celé budově zůstalo jen minimum lidí, bylo všechno nadpozemsky tiché.

„Tichá noc,“ zašeptala polohlasem, když si strčila pistoli do pouzdra v podpaží a zhasnula světla.

Rychle si zapnula bundu a vykročila k zadní části budovy. Při troše štěstí už nikoho nepotká, a nebude tak muset znovu vymýšlet uhozené odpovědi na otázku, co tam dělá tak pozdě a proč má takovou averzi vůči svátkům.

První půlku života strávila ve Woodburnu v Oregonu mezi členy své rozvětvené hispánské rodiny. Tehdy cítila tu úžasnou atmosféru, která Vánoce provázela. Milovala půlnoční mše s rodinou, vůni tamales, které pekla její babička, smích a radost příbuzných, když se zdobil vánoční stromek, rána, kdy pod stromečkem dychtivě hledala dárky. Vánoce pro ni znamenaly kouzelné období, jako pro každou jinou holku jejího věku.

A pak stačila chvilka, aby o to všechno přišla.

Žaludek se jí zvedl při pomýšlení na bratrance a na to odporné znásilnění, na těch pár minut, kdy tak brutálně přišla o svou nevinnost.

„Už se přes to konečně přenes,“ přikázala si šeptem, když procházela opuštěnou jídelnou. Věděla však, že se přes to nepřenese nikdy. Na světě nebylo dost psychologů, antidepresiv ani vlídných slov, které by jí umožnily zapomenout na tak strašnou bolest. Pořád si v srdci ponese hlubokou ránu, která se jí zacelila jen na povrchu.

Už se s tím ale naučila žít a nyní... Nyní dokonce opět pocítila lásku.

Snad!

Na rozdíl od potemnělých prostor u kancelářů v jídelně jasně zářila světla na stropě a vypadalo to, jako by se v plné síle odrážela i od umakartových desek stolů. Navíc všude po stěnách i ze stropu visely stříbrné vločky a zlaté fáborky, které na Alvarezovou pomrkávaly jako tajemná zrcátka.

Recepční Joelle Fisherová Vánoce zkrátka milovala. Vlastně milovala všechny svátky. Slavila všechno od 4. července po Mezinárodní den stromů nebo Svátek americké vlajky. Vyhledávání těch nejpodivnějších svátků a plánování jejich oslav bylo jejím největším koníčkem. Nikdy ovšem nezářila tak, jako když se přiblížil konec roku a s ním i ty největší svátky: Halloween, Děkuvzdání a Vánoce. Bum, bum, bum! Od poloviny září až do patnáctého února Joelle plnila své životní poslání a šířila do světa lásku a krásu.

Ale Alvarezové se z toho zvedal žaludek.

Joelliny představy oslav se koncentrovaly do těch nejzářivějších, nejblyštivějších a nejnevkusnějších dekorací, jaké se dají sehnat. Alvarezová pochybovala, že by Bůh ocenil všech-

ny ty divoce blikající lucerničky, které slabším povahám způsobovaly závratě, ale... Kdo ví. A Alvarezová si nechtěla stěžovat nahlas jako její partnerka Pescoliová.

Na plastovém tácku ve tvaru sněhové vločky ještě zůstalo pár kousků cukroví ve tvaru soba. Alvarezová ale odolala pokušení, protože se chtěla vrátit ke zdravé stravě a pravidelnému cvičení co nejdříve. Když vystoupila z budovy, náhlá bolest v noze jí znovu připomněla zápas s tím šíleným monstrem. Snažila se však bolest ignorovat a soustředit se na to, že teď vede mnohem spokojenější život. Bude-li se snažit dostatečně, možná jí do srdce vstoupí duch Vánoc a rozežře jí duši...

Možná.

Na tom se porota ještě neshodla.